

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหาการวิจัย

การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในประเทศไทยได้จัดในรูปแบบการเรียนรวม (Inclusive Education) เป็นการดำเนินการจัดการศึกษาในโรงเรียนปกติเช่นเดียวกับผู้เรียนทั่วไป ตั้งแต่เด็กถึงเกณฑ์อายุที่เข้ารับการศึกษ ในเขตพื้นที่บริการของโรงเรียนในชุมชนที่เด็กอาศัยอยู่ โดยที่เด็กไม่ต้องออกจากครอบครัว ซึ่งเป็นแนวคิดทางการศึกษาที่ว่าโรงเรียนจะต้องจัดการศึกษาให้กับเด็กทุกคน (Inclusion) โดยไม่มีการแบ่งแยกว่าเป็นผู้เรียนทั่วไป หรือเป็นผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ โดยให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาตามสิทธิของผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษแต่ละบุคคล ซึ่งเป็นการจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิทธิทางการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยได้กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 54 กล่าวว่า “รัฐต้องดำเนินการให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาเป็นเวลาสิบสองปี ตั้งแต่ก่อนวัยเรียนจนจบการศึกษาภาคบังคับอย่างมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย” และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 127 ตอนที่ 45 ก. ลงวันที่ 22 กรกฎาคม 2553) มาตราที่ 10 ที่ได้กำหนดให้เด็กทุกคนเข้ารับการศึกษตามสภาพความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยโรงเรียนทั่วไปจะต้องรับเด็กทุกคนเข้าเรียนในรูปแบบการเรียนรวมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 (ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 125 ตอนที่ 28 ก 5 กุมภาพันธ์ 2551) มีสาระสำคัญที่กล่าวไว้ว่า รัฐจะสนับสนุนให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้รับสิทธิทางการศึกษา ทั้งในโรงเรียนศึกษาพิเศษเฉพาะทางและในโรงเรียนปกติที่จัดการเรียนรวม ทั้งในระบบโรงเรียนและการศึกษาตามอัธยาศัย โดยรัฐให้ความสำคัญกับการให้การสนับสนุนความช่วยเหลือผ่านหน่วยงานหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและองค์กรเอกชนให้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาสำหรับเด็ก ที่มีความต้องการพิเศษอย่างทั่วถึงและครอบคลุมทั่วทั้งประเทศ โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการจนตลอดชีวิตและให้สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของแต่ละบุคคล ซึ่งเป็นไปตามหลักการของการเรียนรวม ซึ่งการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม (Inclusive Education) เป็นแนวคิดที่ผสมผสานระหว่างหลักการทางการศึกษาและสังคม บนพื้นฐานความเชื่อในเรื่องของสิทธิมนุษยชน

และความแตกต่างระหว่างบุคคล ให้ความสำคัญกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในฐานะเป็นสมาชิกของโรงเรียน ชุมชน สังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในท้องถิ่นที่เด็กอาศัยอยู่ และดำรงชีวิตร่วมกับครอบครัว ซึ่งเด็กไม่จำเป็นต้องแยกเด็กออกจากครอบครัว แต่ให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษกลมกลืนกับสภาพสังคมปกติ เป็นการอยู่ร่วมกัน (Inclusion) ของมวลมนุษยชาติ และเป็นการศึกษาเพื่อปวงชน (Education for All) นอกจากนี้ องค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization) หรือ ยูเนสโก (UNESCO) ได้สนับสนุนให้ประเทศสมาชิกประเมินผลการปฏิบัติงานด้านการศึกษาเพื่อปวงชน เพื่อจะได้นำมาพิจารณาความก้าวหน้า ในปี 2543 และประเทศไทยรับเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมระดับภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกเพื่อประเมินผลความก้าวหน้านี้ เมื่อเดือนมกราคม 2543 โดยที่ประชุมได้มีมติรับรองปฏิญญาโลกว่าด้วยการศึกษาเพื่อปวงชนและกรอบการดำเนินงานด้านการศึกษาเพื่อปวงชนเพื่อตอบสนองต่อความต้องการการเรียนรู้ (World Declaration on Education and the Framework for Action to Meet Basic Learning Needs) หรือปฏิญญาจอมเทียน เพื่อนำผลการประชุมประกอบการประชุมระดับโลกด้านการศึกษา (World Education Forum) ที่กรุงดาการ์ ประเทศเซเนกัล ไว้ในหลักสูตรสำหรับผู้ศึกษาสาขาการศึกษาพิเศษ ดังนั้น ในการเรียนรวมจะต้องมีการปรับเปลี่ยนบริบทแวดล้อมให้เหมาะสมกับความต้องการจำเป็นพิเศษของเด็กที่มีความต้องการพิเศษแต่ละคน ซึ่งจะช่วยให้โรงเรียนสามารถจัดการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถบูรณาการทรัพยากรที่มีเข้าสู่ระบบการดำเนินงานปกติและให้บุคลากรผู้ที่เกี่ยวข้องเข้ามามีส่วนร่วมในขั้นตอนและกระบวนการได้อย่างเหมาะสม และมีประสิทธิภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2545 : 5, 65. สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2546 :29, 35, 37, 45)

การจัดการเรียนรวมที่ผ่านมา กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้โรงเรียนดำเนินการตามหลักการการจัดการเรียนรวมที่ใช้โครงสร้าง SEAT (SEAT Framework) เป็นฐาน (เบญญา ชลธารนนท์. 2546 : 1-2) อันได้แก่ S : Student (นักเรียน) หมายถึง ตัวนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ และครอบครัว E : Environment (สิ่งแวดล้อม) หมายถึง สภาพแวดล้อมภายในโรงเรียน และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเด็ก A : Activities (กิจกรรมการเรียนการสอน) หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับความจำเป็นพิเศษเฉพาะบุคคล ได้แก่ การปรับหลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ รวมถึงการจัดการเรียนการสอนของครู T : Tool (เครื่องมือ) หมายถึง นโยบาย วิสัยทัศน์ พันธกิจ สื่อและสิ่งอำนวยความสะดวก ตำรา บริการ และการฝึกอบรมบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายจะต้องร่วมกันรับผิดชอบและปฏิบัติงานในลักษณะการประสานความร่วมมือกัน ที่จะสนับสนุนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ให้บรรลุจุดหมายของการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนทั่วไปและนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ การประสานความร่วมมือกับหน่วยงานที่สนับสนุนการศึกษาของเด็กที่มีความต้องการพิเศษเป็นปัจจัยที่สำคัญมากที่จะทำให้การจัดการเรียน

รวมประสบความสำเร็จ และเป็นการพัฒนาเด็กที่มีความต้องการพิเศษทางการศึกษาให้ไปในทิศทางเดียวกัน แต่การจัดการเรียนรวมมีปัญหาหลายประการ ทำให้โรงเรียนไม่สามารถจัดการเรียนรวมได้ตามหลักการของการเรียนรวม สาเหตุเนื่องจากการบริหารจัดการการจัดการเรียนรวม โรงเรียนส่วนใหญ่จะเป็นผู้ดำเนินการจัดการศึกษาเด็กที่มีความต้องการพิเศษเพียงลำพังฝ่ายเดียว และในบางโรงเรียน ครูผู้รับผิดชอบโครงการเรียนรวมจะถูกให้รับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียว เนื่องจากองค์กรต้นสังกัดและองค์กรที่สนับสนุนเห็นว่าโรงเรียนสามารถดำเนินการจัดการเรียนรวมได้แล้ว จึงทำให้ขาดการประสานความร่วมมือและการสนับสนุนขององค์กรที่สนับสนุนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษอย่างจริงจัง เนื่องจากยังขาดการประสานความร่วมมือระหว่างองค์กรต่างๆ ที่มีหน้าที่ในการสนับสนุนการจัดการเรียนรวม ควรมีการประสานความร่วมมือของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ และการประสานความร่วมมือขององค์กรควรเป็นในลักษณะเครือข่าย (Network) รวมทั้งปัญหาในด้านกิจกรรมการเรียนการสอน เนื่องจากครูยังขาดองค์ความรู้ด้านการศึกษาพิเศษที่จัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวม นอกจากนี้ ครูที่ทำหน้าที่ครูการศึกษาพิเศษยังขาดการให้คำแนะนำ ติดตาม และขาดการให้กำลังใจจากการนิเทศของหน่วยงานต้นสังกัดและหน่วยงานที่สนับสนุน และการขาดการสนับสนุนด้านเครื่องมือจากหน่วยงานต้นสังกัดและหน่วยงานที่สนับสนุน และผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง ในการตรวจสอบ กระบวนการส่งต่อ การวางแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) รวมถึงการออกติดตามนิเทศ การให้คำแนะนำ และการให้กำลังใจในการจัดการเรียนการสอน และยังพบว่า บุคลากรในโรงเรียนและผู้ปกครองเด็กปกติมีเจตคติที่ไม่ดีต่อนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ครูผู้รับผิดชอบในการสอนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษไม่มีเวลาและห้องเรียนในการสอนเสริม หรือครูผู้รับผิดชอบในการสอนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเกษียณอายุราชการ หรือย้ายโรงเรียนทำให้ไม่มีครูผู้รับผิดชอบต่อเนื่อง (บรรจง อัคราสา. 2552 และสายสวาท อรรถมานะ. 2552)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2548) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนรวมที่ประสบความสำเร็จเน้นความร่วมมือของบุคคลที่เกี่ยวข้องที่ส่งเสริมให้การเรียนรวมประสบความสำเร็จได้ จำเป็นต้องมีการประสานความร่วมมือกันภายในโรงเรียนให้เข้มแข็ง แล้วจึงประสานความร่วมมือกับผู้เชี่ยวชาญภายนอกโรงเรียนที่มีอยู่ในองค์กรต่าง ๆ ที่มีอยู่ในชุมชน เป็นการพัฒนาเครือข่าย ขยายความรู้การจัดการเรียนรวม ในที่นี้หมายถึงการขยายองค์ความรู้ด้านการศึกษาศึกษาพิเศษ โดยเฉพาะการจัดการเรียนรวมไปสู่โรงเรียนในกลุ่มหรือโรงเรียนที่เป็นเครือข่ายร่วมกัน ซึ่งวิธีการเช่นนี้สามารถช่วยให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้รับการศึกษาที่มีประสิทธิภาพได้อย่างทั่วถึง การประสานความร่วมมือขององค์กรเครือข่ายในชุมชนในการนิเทศแบบพี่เลี้ยง (Coaching and Mentoring) ช่วยสนับสนุนการจัดการเรียนรวมให้ประสบความสำเร็จ ทั้งนี้ การนิเทศแบบพี่เลี้ยงเป็นกลไกการขับเคลื่อนการจัดการเรียนรวม เนื่องจาก การนิเทศแบบพี่เลี้ยงเป็นเทคนิคในการพัฒนาการ

เรียนรู้ของของผู้บริหารสถานศึกษา ครูและบุคลากรทางการศึกษา และส่งผลให้โรงเรียนเป็นแหล่งเป็น
 องค์กรแห่งการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับหลักการของการเรียนรู้ในในศตวรรษที่ 21 ซึ่งการสอนงาน
 (Coaching) เป็นการสอนงานจากผู้เชี่ยวชาญสู่ครูตามภารกิจของครูแต่ละคนด้วยวิธีการให้คำแนะนำ
 และสอนงานแบบสองทาง (Two Way Communication) ทำให้ต้นสังกัดได้รับทราบปัญหาที่เกิดจาก
 การจัดการเรียนรวมของผู้บริหารสถานศึกษาและครู และหาแนวทางการแก้ปัญหาาร่วมกัน ส่งผลให้
 ผู้บริหารสถานศึกษาและครูสามารถทำงานที่รับผิดชอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีโอกาสได้พัฒนา
 ศักยภาพไปพร้อมๆ กัน ด้านการเป็นพี่เลี้ยง (Mentoring) ผู้ทรงคุณวุฒิ หรือผู้เชี่ยวชาญจากต้นสังกัด
 หรือจากเครือข่ายที่เข้ามาให้คำปรึกษาและให้คำแนะนำช่วยเหลือผู้บริหารสถานศึกษาและครูได้ตรง
 ตามปัญหาที่เกิดขึ้นตรงตามความต้องการของโรงเรียนและสอดคล้องกับกระบวนการแก้ปัญหาที่โรงเรียน
 ประสบอยู่ที่เกิดขึ้นจริง จึงให้การดำเนินงานเป็นไปในทิศทางเดียวกัน (สมเกตุ อุทธโยธา. 2556)
 สอดคล้องกับหลักการการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่ต้องการอาศัยความร่วมมือ
 และจะต้องมีการประสานความร่วมมือ (Collaboration) ของผู้ที่เกี่ยวข้อง ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย
 (Stakeholder) ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง รวมถึงผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง (Multidisciplinary) ขององค์กรใน
 ชุมชน และเป็นการรวมพลังระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน องค์กรชุมชน องค์กรคนพิการและ
 องค์กรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องให้เกิดการประสานความร่วมมือและสนับสนุน เพื่อมุ่งสร้างจิตสำนึกและสร้าง
 เจตคติที่เหมาะสมเกี่ยวกับการเรียนรวม ให้สังคม ชุมชน และประชาชนตระหนักถึงความแตกต่าง
 ระหว่างบุคคล ศักยภาพและสิทธิที่เท่าเทียมกันของบุคคลทุกคน (สำนักงานคณะกรรมการการ
 ประถมศึกษาแห่งชาติ. 2545 : 54, 65)

การวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ตาม
 แนวทางการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยใช้วิธีการนิเทศแบบพี่เลี้ยงของเครือข่ายความร่วมมือของ
 องค์กรในชุมชนในจังหวัดเชียงใหม่ (สมเกตุ อุทธโยธา. 2559) เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรวมสำหรับ
 เด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เกิดจากเครือข่ายความร่วมมือขององค์กรในชุมชน ตามหลักการเรียนรู้ใน
 ศตวรรษที่ 21 โดยใช้การนิเทศแบบพี่เลี้ยง (Coaching and Mentoring) นักวิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดย
 การนำบุคลากรขององค์กรเครือข่ายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
 ในจังหวัดเชียงใหม่ ได้แก่ บุคลากรสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 1
 เขต 2 และเขต 4 บุคลากรสังกัดศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 8 จังหวัดเชียงใหม่ บุคลากรสังกัด
 สถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์ กรมสุขภาพจิต จังหวัดเชียงใหม่ บุคลากรสังกัดภาควิชาการศึกษา
 พิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ออกหน่วยบริการเชิงรุกถึงโรงเรียนที่จัดการเรียน
 รวม จำนวน 6 โรงเรียนใน 3 เขตพื้นที่การศึกษา ประกอบด้วย โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่
 การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 1 ได้แก่ โรงเรียนวัดชะจาว ตำบลฟ้าฮ่าม อำเภอเมือง จังหวัด
 เชียงใหม่ และโรงเรียนวัดท่าเตื่อ ตำบลสันผีเสื้อ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ โรงเรียนสังกัดสำนักงาน

เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 ได้แก่ โรงเรียนวัดแม่แกน้อย ตำบลป่าไผ่ อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ และโรงเรียนบ้านเจดีย์แม่ครัว ตำบลแม่แฝกใหม่ อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ และโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 4 ได้แก่ โรงเรียนบ้านดง ตำบลหางดง อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ และโรงเรียนบ้านกาด (เขมวังส์ฯ) ตำบลบ้านกาด อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีขั้นตอนการวิจัย ดังนี้ 1) ขั้นเตรียมการ (Preparing Phase) เป็นการศึกษา ค้นคว้า ทบทวนแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง และการสัมภาษณ์ ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านการศึกษาพิเศษ ในเรื่องการเรียนรวม การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 การนิเทศแบบ พี่เลี้ยง เพื่อศึกษาแนวคิดที่มีผลต่อการเรียนรวม 2) ขั้นวางแผนและการออกแบบ (Planning and Design Phase) เป็นการวางแผนร่วมกับวิทยากรขององค์กรเครือข่ายและศึกษาบริบทขององค์กร เครือข่ายที่สนับสนุนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยใช้ข้อมูลที่ได้ในขั้นตอนที่ 1 เป็นฐานแนวคิดในการศึกษาร่วมกับการสังเกต เพื่อเป็นการการศึกษาบริบทและสำรวจลักษณะการ สนับสนุนขององค์กรที่เกี่ยวข้อง และออกแบบกิจกรรมที่บุคลากรของเครือข่ายที่ร่วมเป็นวิทยากรจะ นำไปลงพื้นที่ติดตาม โดยการประชุมเชิงปฏิบัติการร่วมกับบุคลากรของโรงเรียนแกนนำจัดการเรียน รวม และการนิเทศติดตามขององค์กรที่มีหน้าที่กำกับติดตาม 3) ขั้นปฏิบัติการ (Implementation Phase) เป็นการนำรูปแบบที่ได้ออกแบบร่วมกันนำสู่การปฏิบัติในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวมที่ เป็นกลุ่มเป้าหมายเป็นการประชุมเชิงปฏิบัติการร่วมกันระหว่างทีมผู้เชี่ยวชาญกับบุคลากรของโรงเรียน ในลักษณะการประชุมกรณีโรงเรียนศึกษา (School Case Conference) และ 4) ขั้นการประเมินผล (Evaluation Phase) ผู้วิจัยนำผลการประเมินผลและวิเคราะห์ข้อมูลตามผลที่ได้จากเครื่องมือที่ใช้ใน การเก็บรวบรวมข้อมูลในแต่ละขั้นตอนของการดำเนินการวิจัย แล้วสรุปผลที่ได้จากการประเมิน เสนอ ต่อผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้บริหารขององค์กรที่เกี่ยวข้องทางการจัดการศึกษาพิเศษให้พิจารณาความ เหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรวมตามหลักการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยใช้การนิเทศแบบพี่ เลี้ยงที่เหมาะสม พร้อมรับฟังข้อเสนอแนะ และปรับปรุงรูปแบบการจัดการเรียนรวมที่เหมาะสมที่สุด

ผลการศึกษาวิจัยพบว่า ได้รูปแบบการจัดการเรียนรวมในศตวรรษที่ 21 CoCoOut21 Model เป็นรูปแบบที่เกิดจากเครือข่ายความร่วมมือขององค์กรในชุมชนที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความต้องการ พิเศษ รูปแบบ CoCoOut21 Model ประกอบด้วย 1) Co : Collaboration : การประสานความร่วมมือ ที่เกิดจากการประสานความร่วมมือขององค์กรในการสนับสนุนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความ ต้องการพิเศษ ประกอบด้วย (1) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เชียงใหม่ เขต 1, เขต 2, และเขต 4 (2) ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 8 จังหวัดเชียงใหม่ (3) สถาบันพัฒนาการเด็กราชนคริน กรม สุขภาพจิต จังหวัดเชียงใหม่ และ (4) ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงใหม่ (5) โรงเรียนกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 6 โรงเรียน โดยมีผลการประสานความร่วมมือกันระหว่าง ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 8 จังหวัดเชียงใหม่ กับสถาบันพัฒนาการเด็กราชนคริน กรม

สุขภาพจิต จังหวัดเชียงใหม่มีการทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือ (Memo of Understanding : MOU) ร่วมกันในการใช้คู่มือการให้บริการของศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 8 แทนเงินในการเข้ารับบริการตรวจ คัดกรอง หรือประเมินสภาวะทางจิตของเด็กที่มีความต้องการพิเศษจากสถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์ กรมสุขภาพจิต จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อช่วยลดค่าใช้จ่ายของผู้ปกครอง ยิ่งกว่านี้ สถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์ กรมสุขภาพจิต เชียงใหม่ยังเปิดคลินิกพิเศษเพื่อตรวจ คัดกรอง หรือประเมินสภาวะทางจิตของเด็กที่มีความต้องการพิเศษช่องทางพิเศษ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่โรงเรียนที่ต้องการประเมินเด็กเป็นหมู่คณะ (ไม่เกิน 10 รายต่อครั้ง) และไม่ต้องรอคิว (Waiting List) นานเหมือนในอดีต เป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่โรงเรียนกลุ่มเป้าหมายในการส่งต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษเพื่อการรับบริการทางการแพทย์ต่อไป 2) Co : Coaching and Mentoring : การนิเทศแบบพี่เลี้ยงเป็นการใช้วิธีการชี้แนะ (Coaching) ในรูปแบบการประชุมกรณีโรงเรียน (School Case Conference) ซึ่งเป็นรูปแบบการให้การชี้แนะทางและแก้ปัญหาที่ตรงตามความต้องการและบริบทของแต่ละโรงเรียนเป็นรายกรณีโรงเรียน ซึ่งโรงเรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมายได้ขอรับการชี้แนะในประเด็น ปัญหาพฤติกรรมของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในชั้นเรียนรวม ปัญหาการจัดการเรียนการสอน ซึ่งทีมวิทยากรได้ให้การชี้แนะการแก้ปัญหาเด็กที่มีความต้องการพิเศษเป็นรายกรณี (Case Conference) และปัญหาการประสานความร่วมมือกับองค์กรภายนอก จึงทำให้บุคลากรของโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวมที่เป็นกลุ่มเป้าหมายของแต่ละโรงเรียนเข้าใจบทบาทและหน้าที่การจัดการเรียนการสอนของตนเอง การส่งต่อนักเรียน และสามารถประสานความร่วมมือในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จนทำในโรงเรียนเกิดเป็นชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาการ (Professional Learning Community : PLC) และชุมชนการปฏิบัติ (Community of Practice : CoP) 3) Out : Outreach Program : การออกหน่วยบริการเชิงรุกถึงโรงเรียน (School Outreach Program) ของเครือข่ายความร่วมมือขององค์กรในชุมชนที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งโดยทั่วไปองค์กรเหล่านี้มักจะตั้งรับอยู่ภายในองค์กรมากกว่าการออกไปให้บริการในชุมชน ผลการออกหน่วยบริการเชิงรุกถึงโรงเรียนทำให้พบว่า ทีมวิทยากรได้ทราบความต้องการที่แท้จริงของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย แล้วจึงมีการนำองค์ความรู้จากภายในออกสู่ภายนอก นำความเชี่ยวชาญและความชำนาญการของบุคลากรส่งผ่านไปสู่โรงเรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย โดยมีการจัดเวทีเสวนาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้านการศึกษาพิเศษระหว่างบุคลากรขององค์กรให้บริการกับบุคลากรโรงเรียน เป็นการเปิดเวทีให้บุคลากรของโรงเรียนได้เล่าประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในโรงเรียน แล้วให้บุคลากรขององค์กรให้คำปรึกษาแนะนำตามความต้องการ ซึ่งก่อให้เกิดการนำปัญหาด้านการศึกษาพิเศษกลับมาคิดค้น ศึกษา ปรับปรุง นำไปสู่การปรับปรุง แก้ไขพัฒนาการให้บริการของแต่ละองค์กรให้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ องค์กรด้านการศึกษาทั้งองค์กรบังคับบัญชาและองค์กรสนับสนุนได้เกิดการศึกษาการทำงานร่วมกัน และได้ศึกษาลักษณะการทำงานที่สามารถปรับใช้ในเขตความรับผิดชอบขององค์กร เป็นการดำเนินงานที่ตอบสนอง ตรงต่อความต้องการของโรงเรียน

ซึ่งจะต้องสอดคล้องกับการแก้ไขปัญหาของโรงเรียน เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้แก่โรงเรียน และการหาข้อมูลเชิงปัญหาด้านวิชาการด้านการศึกษาพิเศษ และการพัฒนาเชิงวิชาการด้านการศึกษาพิเศษแก่องค์กรที่ร่วมออกหน่วยบริการเคลื่อนที่ ซึ่งหลายองค์กรได้เห็นและประจักษ์ในรูปแบบการออกหน่วยบริการเชิงรุกถึงโรงเรียน จึงมีการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์และพันธกิจขององค์กร เช่นบุคลากรของภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ได้แนวคิดว่าการดำเนินการทำให้บริการวิชาการแก่ชุมชนของภาควิชาในอนาคตต้องมีการออกหน่วยบริการเชิงรุกถึงโรงเรียนให้มากขึ้น เนื่องจาก มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่เป็นมหาวิทยาลัยเพื่อชุมชน และ 4) 21 : Learning in 21st Century : การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 พบว่าโรงเรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมายสามารถดำเนินการจัดการเรียนรวมได้ตามเทคนิคการนิเทศแบบพี่เลี้ยง (Coaching and Mentoring) ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาการ (PLC) และการนิเทศติดตามขององค์กรที่มีหน้าที่กำกับติดตาม ที่เป็นการชี้แนะที่เป็นรูปแบบการประชุมกรณีโรงเรียน (School Case Conference) ซึ่งเป็นรูปแบบการให้การชี้แนะทางและแก้ปัญหาที่ตรงตามความต้องการของแต่ละโรงเรียนเป็นรายกรณีโรงเรียน

แต่เนื่องจาก การจัดการเรียนรวมในศตวรรษที่ 21 ตามรูปแบบ CoCoOut21 Model ที่นักวิจัยได้ทำการศึกษา เป็นเพียงการศึกษาหาแบบการจัดการเรียนรวมที่เหมาะสมที่จะใช้ในโรงเรียนที่จัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่ได้จากผลการสัมภาษณ์ การประชุมกลุ่มย่อย และการประเมินความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมโครงการ นอกจากนี้ บุคลากรจากองค์กรที่เข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ได้แนวทางในการปรับปรุง พัฒนารูปแบบใหม่ในการให้บริการการสนับสนุนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ คือ การประสานความร่วมมือกับองค์กรที่เกี่ยวข้อง และการออกหน่วยบริการเชิงรุกถึงโรงเรียน จากข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย พบว่า ควรมีการต่อยอดความรู้การพัฒนาแบบการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ตามแนวทางการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยใช้วิธีการนิเทศแบบพี่เลี้ยงของเครือข่ายความร่วมมือขององค์กรในชุมชนให้ครอบคลุมทุกเขตพื้นที่การศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ หรือในภาคเหนือตอนบน เป็นการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ผลงานวิจัยสู่ผู้ใช้ รวมถึงการสื่อสารกับสังคม เพื่อปกป้ององค์ความรู้จากงานวิจัยและการเผยแพร่ผลงานที่ถูกนำไปใช้ในรูปแบบนี้ที่เหมาะสม ที่มีการดำเนินงานของโครงการครอบคลุมตั้งแต่การสังเคราะห์ คัดกรองผลงานวิจัย การวิเคราะห์ ประเมินความเป็นไปได้ ในโรงเรียนแกนนำเรียนรวมในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ ให้มีความเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน ให้สามารถแก้ไขปัญหาได้ตรงสภาพการณ์ บริบท และให้สอดคล้องกับปัญหาที่แท้จริงของโรงเรียน

ดังนั้น นักวิจัยจึงต้องการพัฒนางานวิจัยต่อยอด (Translational Research) ความรู้การจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เกิดจากการร่วมมือกันช่วยเหลือ ตามหลักการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยใช้การนิเทศแบบพี่เลี้ยง (Coaching and Mentoring) ตามรูปแบบ CoCoOut21 Model ที่นักวิจัยได้ทำการศึกษา เพื่อเป็นการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ผลงานวิจัยสู่

ผู้ใช้ รวมถึงการสื่อสารกับสังคม และการเผยแพร่ผลงานวิจัยที่ถูกนำไปใช้ในรูปแบบที่เหมาะสม ที่มีการดำเนินงานของโครงการตั้งแต่การสังเคราะห์ คัดกรองผลงานวิจัย การวิเคราะห์ ประเมินความเป็นไปได้ ในโรงเรียนแกนนำเรียนร่วม ในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ ให้มีความเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน ให้สามารถแก้ไขปัญหาได้ตรงสภาพการณ์ บริบท และให้สอดคล้องกับปัญหาที่แท้จริงของโรงเรียนไปสู่โรงเรียนที่จัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เพื่อให้การจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษประสบผลตามหลักการจัดการเรียนรวมต่อไป

คำถามการวิจัย

1. ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามรูปแบบ CoCoOut21 Model ที่ดีจะได้ผลเป็นอย่างไร
2. ผลการศึกษาการขยายผลการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามรูปแบบ CoCoOut21 Model ที่เกิดจากเครือข่ายความร่วมมือขององค์กรในชุมชน โดยใช้วิธีการนิเทศแบบพี่เลี้ยงตามหลักการของการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ให้ครอบคลุมทุกเขตพื้นที่การศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ จะได้ผลอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามรูปแบบ CoCoOut21 Model
2. เพื่อศึกษาผลการขยายผลการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามรูปแบบ CoCoOut21 Model ที่เกิดจากเครือข่ายความร่วมมือขององค์กรในชุมชน ตามหลักการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยใช้การนิเทศแบบพี่เลี้ยง ในโรงเรียนกลุ่มเป้าหมายใหม่

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามรูปแบบ CoCoOut21 Model ที่เกิดจากเครือข่ายความร่วมมือขององค์กรในชุมชน โดยใช้วิธีการนิเทศแบบพี่เลี้ยงตามหลักการของการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

ขอบเขตด้านกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ เป็นบุคลากรขององค์กรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในจังหวัดเชียงใหม่ ได้แก่ บุคลากรสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 3, และ เขต 4 บุคลากรสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต

การศึกษา 34 บุคลากรศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 8 จังหวัดเชียงใหม่ บุคลากรสถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์ กรมสุขภาพจิต จังหวัดเชียงใหม่ บุคลากรสังกัดภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ บุคลากรทางการศึกษาในโรงเรียนจัดการเรียนรวมที่มีสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในจังหวัดเชียงใหม่ที่สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เชียงใหม่ เขต 3 และเขต 4 บุคลากรทางการศึกษาในโรงเรียนจัดการเรียนรวมที่มีสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในจังหวัดเชียงใหม่ที่สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขตการศึกษา 34 และผู้ปกครองเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เรียนรวมในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวม

กลุ่มเป้าหมายได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เนื่องจาก จังหวัดเชียงใหม่มีองค์กรที่ให้บริการให้การสนับสนุนและพัฒนาการจัดการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษอย่างครบทุกด้าน ซึ่งกลุ่มเป้าหมายเป็นบุคลากรในองค์กรที่จัดการศึกษา และสนับสนุนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ และเป็นบุคลากรโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งได้มาจากการศึกษาถึงบริบท และบทบาทหน้าที่ของบุคลากรที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ ในการจัดการศึกษาและสนับสนุนการศึกษาของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ และบุคลากรทางการศึกษาในโรงเรียนแกนนำเรียนรวมได้มาจากการหาข้อมูลจากองค์กรต้นสังกัด และการลงพื้นที่สำรวจสภาพแวดล้อมตามข้อเสนอแนะขององค์กรต้นสังกัด พบว่าสภาพโรงเรียนมีความพร้อมที่ผู้วิจัยจะลงไปทำการศึกษาวิจัย เนื่องจากโรงเรียนมีนโยบาย วิสัยทัศน์ และพันธกิจในการจัดการเรียนรวมอย่างชัดเจน รวมทั้งบุคลากรภายในโรงเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการพัฒนางานวิจัยต่อยอด (Translational Research) ความรู้การจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ที่เกิดจากการร่วมมือกันช่วยเหลือ ตามหลักการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยใช้การนิเทศแบบพี่เลี้ยง (Coaching and Mentoring) เป็นการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ผลงานวิจัยสู่ผู้ใช้ รวมถึงการสื่อสารกับสังคม และการเผยแพร่ผลงานวิจัยที่ถูกนำไปใช้ในรูปแบบที่เหมาะสม ที่มีการดำเนินงาน ในโรงเรียนแกนนำเรียนรวม ในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ ให้มีความเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน ให้สามารถแก้ไขปัญหาได้ตรงสภาพการณ์ บริบท และให้สอดคล้องกับปัญหาที่แท้จริงของโรงเรียนโดยนำเอาทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder) อันได้แก่ โรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขตการศึกษา 34 ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 8 สถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์ กรมสุขภาพจิต จังหวัดเชียงใหม่ และภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ เข้ามามีส่วนร่วมกันพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรวมที่ใช้โครงสร้าง SEAT ในการกำหนดปัญหาที่เกิดจากการจัดการเรียนรวม แล้วคิดค้นหาแนวทางในการแก้ปัญหาทางการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ในลักษณะเครือข่ายความร่วมมือกัน จากนั้นจึงนำแนวทางหรือวิธีการแก้ปัญหาที่ได้ตกลงร่วมกันกำหนดขึ้นเป็นโครงการ แล้วนำไป

ปฏิบัติ ติดตามประเมินผลและสะท้อนผลที่ได้ ตามขั้นตอนการวิจัยและพัฒนา (R & D) ซึ่งเป็นรูปแบบ การพัฒนางานวิจัยต่อยอด (Translational Research) เป็นการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ผลงานวิจัยสู่ ผู้ใช้ รวมถึงการสื่อสารกับสังคม เพื่อปกป้ององค์ความรู้จากงานวิจัยและการเผยแพร่ผลงานที่ถูกนำไปใช้ ในรูปแบบที่เหมาะสม ที่มีการดำเนินงานของโครงการครอบคลุมตั้งแต่การสังเคราะห์ คัดกรอง ผลงานวิจัย การวิเคราะห์ ประเมินความเป็นไปได้เบื้องต้นซึ่งทำให้บรรลุตามเป้าหมายที่ต้องการคือ การ จัดการเรียนรวมที่ประสบความสำเร็จในทุกด้านตามหลักการของการเรียนรวม

ขอบเขตด้านเวลา

ตุลาคม 2560 – กันยายน 2561

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การขยายผลการวิจัย หมายถึง การนำองค์ความรู้การจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความ ต้องการพิเศษ รูปแบบ CoCoOut21 ที่เกิดจากการร่วมมือกันช่วยเหลือ ตามหลักการเรียนรู้ในศตวรรษ ที่ 21 ไปเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ผลงานวิจัยสู่ผู้ใช้ รวมถึงการสื่อสารกับสังคม และการเผยแพร่ ผลงานวิจัยที่ถูกนำไปใช้ในรูปแบบที่เหมาะสม ที่มีการดำเนินงาน ในโรงเรียนแกนนำเรียนร่วม ในเขต พื้นที่การศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ ให้มีความเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน ให้สามารถแก้ไขปัญหาได้ตรง สภาพการณ์ บริบท และให้สอดคล้องกับปัญหาที่แท้จริงของโรงเรียนโดยนำเอาทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมีส่วน ได้ส่วนเสีย (Stakeholder) เข้ามามีส่วนร่วมกันพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรวมในลักษณะเครือข่าย ความร่วมมือกัน จากนั้นจึงนำแนวทางหรือวิธีการแก้ไขปัญหาที่ได้ตกลงร่วมกันกำหนดขึ้นเป็นโครงการ แล้วนำไปปฏิบัติ ติดตามประเมินผลและสะท้อนผลที่ได้ ตามขั้นตอนการวิจัยและพัฒนา (R & D) ซึ่งเป็น รูปแบบการดำเนินงานของโครงการครอบคลุมตั้งแต่การสังเคราะห์ คัดกรองผลงานวิจัย การวิเคราะห์ ประเมินความเป็นไปได้เบื้องต้นซึ่งทำให้บรรลุตามเป้าหมายที่ต้องการคือ การจัดการเรียนรวมที่ประสบ ความสำเร็จในทุกด้านตามหลักการของการเรียนรวม

2. การจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ รูปแบบ CoCoOut21 หมายถึง รูปแบบการจัดการเรียนรวม ที่ประกอบด้วย 1) Co : Collaboration : การประสานความร่วมมือที่เกิด จากการประสานความร่วมมือขององค์กรในการสนับสนุนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการ พิเศษ ในจังหวัดเชียงใหม่ 2) Co : Coaching and Mentoring : การนิเทศแบบพี่เลี้ยงเป็นการใช้วิธีการ ชี้แนะ (Coaching) ในรูปแบบการประชุมกรณีโรงเรียน (School Case Conference) ซึ่งเป็นรูปแบบ การให้การชี้แนะทางและแก้ปัญหาที่ตรงตามความต้องการและบริบทของแต่ละโรงเรียนเป็นรายกรณี โรงเรียน 3) Out : Outreach Program : การออกหน่วยบริการเชิงรุกถึงโรงเรียนของเครือข่ายความ

ร่วมมือขององค์กรในชุมชนที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งโดยทั่วไปองค์กรเหล่านี้มักจะตั้งรับอยู่ภายในองค์กรมากกว่าการออกไปให้บริการในชุมชน และ 4) 21 : Learning in 21st Century : การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ของโรงเรียน โรงเรียนสามารถดำเนินการจัดการเรียนรวมได้ตามเทคนิคการนิเทศแบบพี่เลี้ยง (Coaching and Mentoring) ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาการ (PLC) และการนิเทศติดตามขององค์กรที่มีหน้าที่กำกับติดตาม ที่เป็นการชี้แนะที่เป็นรูปแบบการประชุมกรณีโรงเรียน (School Case Conference) ซึ่งเป็นรูปแบบการให้การชี้แนะทางและแก้ปัญหาที่ตรงตามความต้องการของแต่ละโรงเรียนเป็นรายกรณีโรงเรียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เนื่องด้วยการวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนางานวิจัยต่อยอด (Translational Research) เป็นการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ผลงานวิจัยสู่ผู้ใช้ รวมถึงการสื่อสารกับสังคม เพื่อปกป้ององค์ความรู้จากงานวิจัยและการเผยแพร่ผลงานที่ถูกนำไปใช้ในรูปแบบนี้ที่เหมาะสม ที่มีการดำเนินงานของโครงการครอบคลุมตั้งแต่การสังเคราะห์ คัดกรองผลงานวิจัย การวิเคราะห์ ประเมินความเป็นไปได้เบื้องต้น จึงคาดว่าประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับมี ดังนี้

1. เป็นคำตอบแก่รัฐบาลในการกำหนดนโยบายเพื่อการพัฒนาประเทศ

ได้เครือข่ายความร่วมมือขององค์กรในชุมชน ที่ให้บริการสนับสนุนและส่งเสริมเด็กที่มีความต้องการพิเศษและการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่ประสบความสำเร็จตามหลักการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยใช้การนิเทศแบบพี่เลี้ยง (Coaching and Mentoring) ซึ่งประกอบด้วยโรงเรียน ครอบครัว องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรสาธารณสุข องค์กรทางการศึกษา ประสานความร่วมมือในการดำเนินการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ภายใต้ทรัพยากรในท้องถิ่นที่มีอยู่อย่างยั่งยืน

กลุ่มเป้าหมาย กระทรวงศึกษาธิการ

2. นำสู่การกำหนดนโยบายเพื่อเป็นการบริหารงานฯ องค์กรของในภาพรวมของประเทศ

2.1 ได้รูปแบบการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เกิดจากกรอบแนวคิด การจัดการเรียนรวม และตามหลักการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยใช้การนิเทศแบบพี่เลี้ยง (Coaching and Mentoring) ซึ่งเป็นรูปแบบการศึกษารูปแบบใหม่ ที่เป็นการประสานความร่วมมือขององค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเข้ามามีส่วนร่วมในลักษณะเครือข่ายความร่วมมือกัน นำไปสู่การช่วยเหลือ สนับสนุนและส่งเสริมให้การจัดการเรียนรวมและเด็กที่มีความต้องการพิเศษประสบผลสำเร็จในการศึกษาตามความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพตรงตามสภาพที่เป็นจริงในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวม ที่เป็นโรงเรียนนำร่อง ภายใต้ทรัพยากรในท้องถิ่นที่มีอยู่ในท้องถิ่น

กลุ่มเป้าหมาย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ศูนย์การศึกษาพิเศษ โรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวม องค์กรในชุมชน

2.2 ได้รูปแบบการให้บริการขององค์กรเครือข่ายที่สนับสนุนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ที่เป็นลักษณะการออกให้บริการถึงโรงเรียนกลุ่มเป้าหมาย (Outreach Program) ได้ตรงตามความต้องการที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพตรงตามสภาพที่เป็นจริงในโรงเรียนเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย โรงเรียน องค์กรด้านสาธารณสุข องค์กรทางการศึกษา

3. นำสู่การกำหนดนโยบายเป็นประโยชน์ต่อประชากรกลุ่มเป้าหมายของประเทศ และนำสู่การกำหนดนโยบายแก่ภาคประชาชน

ได้องค์ความรู้ของรูปแบบการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ที่ประสบผลสำเร็จ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในพื้นที่อื่น ๆ ที่มีบริบทและภูมิสังคมที่ใกล้เคียงกัน และได้ประโยชน์ต่อเด็กนักเรียนทั้งนักเรียนปกติและนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ครู ผู้บริหารโรงเรียน ผู้ปกครอง และท้องถิ่นในการจัดการเรียนรวม ภายใต้ทรัพยากรในท้องถิ่นที่มีอยู่อย่างยั่งยืน

กลุ่มเป้าหมาย โรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวม เด็กที่มีความต้องการพิเศษ นักเรียนปกติ ผู้ปกครอง องค์กรในชุมชน

4. นำสู่การกำหนดนโยบายในลักษณะอื่นๆ

ได้ประโยชน์ต่อการประเมินคุณภาพการศึกษา ทั้ง

4.1 การทดสอบความสามารถของนักเรียน ในการสอบ National Test เพราะหากมีการจัดการศึกษาเรียนรวมที่มีการประสานความร่วมมือกันอย่างใกล้ชิด เด็กที่มีความต้องการพิเศษก็ไม่ต้องสอบข้อสอบเดียวกับเด็กปกติ แต่จะสอบตามแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ของตนเอง

4.2 การประเมินคุณภาพการศึกษาของ สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) (สมศ.) ของโรงเรียนที่จัดการเรียนรวม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ก็ต้องรายงานตามการประเมินผลเด็กตาม IEP ของเด็กแต่ละคน

กลุ่มเป้าหมาย โรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวม หน่วยงานที่จัดทำผลการประเมินผล ทั้งระดับจังหวัด และระดับชาติ

5. ได้ประโยชน์ต่อการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ทุกระดับการศึกษา ในระยะการเปลี่ยนผ่าน (Transition) จากระดับการศึกษาหนึ่งไปสู่การศึกษาในระดับที่สูงขึ้น

แผนการนำเสนอข้อสรุปเชิงนโยบายจากการวิจัยสู่กลุ่มเป้าหมายเมื่อสิ้นสุดการวิจัย

กระทรวงศึกษาธิการนำรูปแบบการจัดการเรียนรวมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เกิดจากกรอบแนวคิด การจัดการเรียนรวมโดยใช้โครงสร้าง SEAT ประกอบกับรูปแบบการเรียนรวม CoCoOut21 ซึ่งเป็นรูปแบบการเรียนรวมรูปแบบใหม่ ที่เป็นการประสานความร่วมมือขององค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเข้ามามีส่วนร่วม ในลักษณะเครือข่ายความร่วมมือขององค์กรในชุมชนได้เครือข่ายความร่วมมือขององค์กรในชุมชนนำไปประยุกต์ใช้ในโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนรวม โดยรูปแบบการให้บริการขององค์กรเครือข่ายที่สนับสนุนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ที่เป็นลักษณะการออกให้บริการถึงโรงเรียน (Outreach Program) ในพื้นที่อื่น ๆ ทั่วประเทศ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

